káék kertjében a kut kávájáról kis bocinak néztünk. Vastag, fekete foltok voltak a nyakán, homlokán, az öreg Zsáka és a Pista béres tartották két szarvától kemény kötél pányván. Szétfeszitette négy lábát a béresgyermekek között s mikor elbődült haragosan, hallottam, amint a Kati cseléd hátrasugta: *bika.*

Jesszus! ez nem boci, — állapitottam meg magamban, pedig a Zsákáéké! Most már mit csináljak vele?

A vén Zsákáról csurgott az izzadság. Láttam, nagy erejébe került a bika lefogása. Felém fordult s vágott a szemével:

— Fogja urfi, itt van! Tartottuk eleget. Most már az urfié, eljátszhatik vele.

Még csak az kellene — gondoltam kiszáradó szájjal és mondani akartam valamit, mert éreztem, hogy mindenkinek rajtam csöng a szeme. Édesapám a filagóriából nézett, édesanyám bizonyosan a konyha ablakából. Ha elsülyedek is, de megfogom a bikát. Hanem még előbb megpróbáltam lélegzeni egyet-kettőt, mert nagyon gyenge voltam.

— Most-most — számláltam magamban, de tovább már nem jutottam, mert valaki megelőzött.

— Boci-i-i — sikitotta a Marica hugom és baba rokolyájában odabotorkált a bika elé. A Pista béres visszarántotta a kötőféket, a Zsáka is, hanem már késő volt. A bika felbőszült a libegő rokolyácskán és Maricának rontott. Még csak annyit láttam, amint piros ruhájával elterül a porban, aztán odafutottam én is és összeestem.

*

Reggel anyám beszélte el a többit. Az öreg Zsáka az utolsó percben a bikát legáncsolta. Hozzáértő ember. Ménespásztor volt világéletében. Nem történt semmi bajunk, egyedül nekem, az ijedtségtől. Egyébként nem olyan veszedelmes jószág az a Bokréta, a boci, csak nem kellett volna tőle mindjárt megijedni.

— Na, meglátjátok, ma nem fog megijeszteni.

— Nem ám, — csókoltam meg az édesanyám kezét, — mert ugye édes, még tegnap hazaküldte?

Andor bácsi.

Rejtvények.

Városnév rejtvény.

Arad, Komárom, Sátoraljaujhely, Apahida, Sárszentiványi.

Ezeknek a városoknak a nevét ugy forgatjuk, hogy kezdőbetüikből egy megszállott magyar fejedelmi város neve kerekedjék.

Kőrös, Zimony, Ipoly, Sátoraljaujhely, Ákos, Nemere, Irén, Lajta, Igricz, Pécs.

Egy hires hadvezér neve.

Elől megy a fényeske, utána a fehérke, a szoknyája fel van kötve. Mi az?

Azok között, akik a rejtvényeket helyesen megfejtik, három szép meséskönyvet sorsolunk ki.

A junius 4-i számunkban közölt rejtvényeket helyesen fejtették meg huszonhárman, részben helyesen ketten. Jutalomban részesültek a következők: *Verő* Jusztina *Donászy* F.: Az arany szalamander c. könyvet, *Virágh* Pista *Blaskó* M.: Magyar Misi kalandja vörös világban c. könyvet, *Zikély* Misike *Hentaller* M.: Otthon nélkül, haza nélkül c. könyvet kapta. Juszti, Pisti, Misi, ha most kedvezett is nektek a szerencse, ne feledjétek, hogy a szerencse is csak a jókat, bátrakat segiti.

Megérkezett a nyár . . .

Alkony . . . A szobában egyre nő a butorok árnya . . . mig egybe ér mind, sejtelmes félhomályba . . .

Az ablak alatt esti szellő suhan nesztelen, körülöleli a virágzó rózsafákat . . . csókjaitól illatos szirom eső hull halkan a liliommal szegett gyepszőnyegre . . .

Majd erőre kapva, beleakaszkodik fák, bokrok hajló, virágos ágaiba, kacagva hintázza magát egy pillanatig, hogy a másikban már a kerités résein forogjon át s meglóbálja a rozzant kerekes kut kisértetiesen nyikorgó, rozsdás láncát . . .

A kert ajtajánál, a kert alatt hosszu sorokban buzavirágkék iriszek bólogatnak lassan, álmodozva . . .

Leszáll az este . . . sürü fekete leple libben . . . elhal a legkisebb nesz is, feszült várakozássá merevül a csend . . .

Valami készül . . . Fü, fa, virág, mintha felfigyelne . . . mintha most érne tudássá a sejtés, pattanna ki a titkok titka . . .

Délről uj szelek jönnek, fáradt, meleg lehelletük elbágyasztja a kert virágait, dus lombok alatt maradék szirmok pergenek szét a füben.

Az ambituson nyitva felejtett ajtó csapódik . . . A felbukkanó hold gyémánt porral hinti be az utat . . .

Babylon felé, mint apró örömtüzek, lámpások gyulnak . . .

A kertek alatt most bucsuzik a Tavasz . . .

Szőke S.

Az öreg Szeged.

Mulatóhelyek és egyebek.

Irta: Cserzy Mihály. (Folytatás.)

(22.) A szegedi nép, akár az alsó, akár a középosztályt tekintjük, részint szokásból, részint tradicióból mindig *borivó* volt. Az ősfoglalkozás pedig mindig sok időt engedett az embereknek a tétlenségre, amit egyéni hajlamból is mulatozással, olykor tivornyázással kellemessé iparkodtak tenni. Az általános borkedvelésnek s korcsmábajárásnak az is oka volt, hogy sok szegedi gazdának volt már akkor is szőlője itt a kultura alá fogott homokbuckákon és lenn, a Szerémségben is. Ezek a termést nem birván házi szükségletként teljesen elfogyasztani, egy részét eladták másoknak, kik üzérkedtek vele. Egyesek fölfuvarozták Lengyelországba, Sziléziába s ott értékesitették tisztességes haszonnal, mások még korcsmát nyitottak és ott mérték el meszelyenkint, később decinkint.

Felsővároson, ahol az őslakosság nagy pénzkeresetü hajósokból, halászokból, molnárokból és gazdálkodókból került ki, számra nézve a legtöbb korcsma volt. A Maros-utcában például — mely összekötő ut volt Szeged és Tápé között, továbbá kompjárás réven a torontáli községek között — alig volt ház, ahol korcsma ne lett volna. Igy az elején egymás mellett volt a három *Kátai* korcsma, átellenben a *Kiskaszinó*, mellette a *„volt kaszinó"*. Azután sorba egymásután a hires szépségü *Biacsi* Rozi, ahol a vizimolnárok mulattak és meszely-számra itták a feketekávét. *Szabó* Jóskának a *Hajóhoz* cimzett korcsmája, akinek igen ügyes felesége, a törzsvendégek által becézett „sógor asszony", hires konyhát tartott. Pom-